

*Mezei András versei**KÉT ÉGBOLT ALATT**

*Hogy susterog a sár!
Hogy sír a visszapörgő
kerék alatt a kavics
a kemény útburkolaton,*

*mint Adynak, a város
a vadonom nekem is,
de nem Páris, hanem
Buda, Pest és a Duna*

*különösképpen, ha a
hidakon hajtok át, akkor
érezem, hogy én ide
tartozom –, a két város*

*közötti acéllveken
lebegő mennyei
Jeruzsálemben – vagyok
árnyékként átsuhanó*

*utas, ki el-elvegyődva
úgy él itt, mintha
egy más nyelv, más vidék
fia volna, a sivatag*

*sátorzengéséből
onnan ide és innen oda
verődve innen és túl
a testi mivolton*

*a kettős égbolt alatt,
susterog, sír
a visszapörgő gumiabroncs
nyomában a sár,*

*de a csillagok kavics-
mezői nekem világítanak
Ur városából induló
ősapám talpnyoma kivilágosodik*

*itt a Lánchíd fölötti
égen, melynek kárpítja
úgy szakad rám, mint a vég-
ítéleti boldog teljesség.*

* Kiadónk gondozásában most jelenik meg Mezei András *Eredet* című verseskötete.

Hol vagy otthon?

*Alázatot, mely néha fölemel,
büszágot, mely mindig megaláz –
Ahol az arcod megsemmisül
ott vagy honn, itt vagy kinn,
önmagadban lenn,
kékellő ideghálóban lengő
lélekkel,
minden kis csip-csup ügyedben
megszégyenülten mindabban
ami idevalósi,
itt ráng a tested ezen a földi
magasfeszültségű árammal teli
örök, auschwitz-i kerítésen
könyörögés némi figyelmet,
szeretetet, mely ide temet,
ahol az utolsó
zöldellő földi fűszál is
te vagy.*

Ne félj Jákob

*Ne félj Jákob, a tenger és a sivatag
felett lélegzeted mindent betölt.
Életed lenyugszik, mint a hold.
Halálod fölkel, mint a nap.
Én nem hagyom el egyetlen fiamat.
A szívedet én szorítom. Befogodom
a lélegzeted.*